

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

Ε΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Το φαινόμενο του δαιμονισμού, της απόλυτης κατοχής του ανθρώπου από τους πονηρούς δαίμονες, είναι κάτι που εντυπωσιάζει και προβληματίζει τους ανθρώπους της εποχής μας. Κάποιοι σπεύδουν να αποδώσουν ψυχοπάθειες, που ερμηνεύονται και αντιμετωπίζονται από την σύγχρονη ψυχιατρική σε δαιμονική επίδραση, ενώ οι ορθολογιστές παρακάμπτουν και αρνούνται την υπερφυσική και πνευματική διάσταση του φαινομένου και ισχυρίζονται ότι πρόκειται για χίμαιρες και αντιλήψεις που είναι κατάλοιπα του σκοτεινού Μεσαίωνα.

Προχωρούν ακόμη περισσότερο και υποστηρίζουν, ακόμα και σύγχρονοι δυτικοί...θεολόγοι(!), ότι δεν υπάρχει καν διάβολος και απλά το όνομα του αποτελεί σύμβολο του απόλυτου απρόσωπου κακού.

Βέβαια κάποιος πνευματικός άνθρωπος τους απάντησε ότι η μεγαλύτερη πονηρία και επιτυχία του διαβόλου έγκειται στο να πείσει τους ανθρώπους για την ανυπαρξία του.

Στην Καινή Διαθήκη πάντως αναφέρονται πολλές περιπτώσεις δαιμονιζομένων και ιάσεις των ανθρώπων αυτών από τον Χριστό και τους αποστόλους.

Πολλές αναφορές σε θαύματα του Ιησού αξιολογούν μεταξύ των θεραπευθέντων ασθενών και τους δαιμονισμένους που απελευθερώθηκαν.

Τόσον ο Χριστός, όσον και οι Ευαγγελιστές που εξιστορούν τα γεγονότα, κάνουν σαφή διάκριση των απλών αρρώστων από τους δαιμονιζομένους, έστω και αν αποδέχονται ότι κάποιες ασθένειες προκλήθηκαν από δαιμονική επίδραση.

Η αναίρεση της επηρείας των δαιμόνων πάνω στην ανθρώπινη φύση ήταν σπουδαίο στοιχείο της αποστολής του Ιησού. Άλλωστε γι' αυτό ήλθε στον κόσμο, για να καταλύσει τα έργα του διαβόλου και την κυριαρχία του.

Ο δαιμονισμένος δεν είναι απλά ένας αμαρτωλός ή ένας άνθρωπος παραδομένος στα άλογα πάθη, είναι κάτι από πνευματική άποψη πολύ πιο φοβερό.

Είναι κάποιος ο οποίος με τη συνεχή άσκηση της αμαρτίας, τον εγκλωβισμό στη φυλακή των παθών και τη συστηματική συγκατάθεση σε πονηρούς και αρνητικούς λογισμούς, ξεκομμένος ουσιαστικά από τη ζωή της

Εκκλησίας και αποκλείοντας συνειδητά από τη ζωή του τη μετάνοια, άφησε χώρο και περιθώριο στο διάβολο και τους αγγέλους του να κυριαρχήσουν απόλυτα στην ύπαρξή του.

Ο άνθρωπος γίνεται άθυρμα και παιχνίδι στα χέρια του διαβόλου και των αγγέλων του, των πονηρών ή ακαθάρτων πνευμάτων που τον τυραννούν και τον βασανίζουν με πολλούς τρόπους. Από τα Ευαγγέλια διδασκόμαστε ότι η δαιμονική κατοχή προκαλεί τύφλωση, βωβότητα, επιληψία. Οι κατεχόμενοι αγριεύουν, γίνονται αντικοινωνικοί και επικίνδυνοι για τον εαυτό τους και τους άλλους «χαλεποί λίαν». Παρόμοιες περιγραφές συναντάμε και στους συναξαριστές, ενώ κάποια περιστατικά που μας έχουν προκαλέσει έκπληξη ενδεχομένως να έχουν περιέλθει και στην προσωπική αντίληψη κάποιων από εμάς.

Στις πράξεις των αποστόλων γίνεται λόγος για Ιουδαίους εξορκιστές. Ο κύριος μας Ιησούς Χριστός, που πάνω του οι δαίμονες δεν μπορούσαν να έχουν την παραμικρή εξουσία, Εκείνος που νίκησε τελικά το Σατανά πάνω στο Σταυρό, Εκείνος που αρνήθηκε κάθε συνεννόηση μαζί του στο όρος των πειρασμών, απαλάσσει τους δαιμονιζομένους με την εντολή του και μόνο. Δεν χρειάζεται τις εμπειρικές θεραπείες της εποχής του, που είχαν συνήθως μαγική αφετηρία. Αρκεί η παρουσία του και η θεραπευτική προσταγή του. Το απόλυτο κακό αποδεικνύεται ανίσχυρο μπροστά στο απόλυτο εμπρόσωπο αγαθό, που εκφράζεται με την παρουσία του Θεανθρώπου.

Η Αγία μας Εκκλησία, ως Σώμα του Χριστού, και ως εν δυνάμει Βασιλεία του Θεού πάνω στη γη, αποτελεί το αντίπαλο στρατόπεδο του σφαιτεριστή του κόσμου Σατανά και των οργάνων του.

Με την χάρη και επενέργεια του Αγίου Πνεύματος κάνει πράξη την υπόσχεση του Κυρίου περί εκβολής και απελάσεως του πονηρού πνεύματος πάνω στους ανθρώπους και τα κτίσματα.

Με το κήρυγμα του Ευαγγελίου της αγάπης και ελπίδας, με την τέλεση των αγίων μυστηρίων και των αγιαστικών πράξεων, φυγαδεύει τον Διάβολο και τα δαιμόνια, ακυρώνει και εξουδετερώνει την επήρειά τους πάνω στους ανθρώπους και στο φυσικό κόσμο. Με την προϋπόθεση, όμως, ότι οι άνθρωποι είναι σε μετάνοια και αγωνίζονται παρά τις συνήθεις αδυναμίες να ζούν κατά Θεόν.